

Zločin in kazen v Hudi jami

Vsi Slovenci, ki v srcu dobro mislimo, smo hvaležni slovenski katoliški Založbi Družina, ki je izdala že tretjo knjigo o prikritih moriških in grobiščih. Najprej je bil natisnjen zbornik Poročilo Komisije Vlade RS za reševanje prikritih grobišč 2005–2008. Zbornik je uredil predsednik komisije Jože Dežman.

Poročilo 2 – Huda jama, skrito za enajstimi pregradami je uredil dr. Mitja Ferenc.

15. februarja pa je bilo v prostorih Družine predstavljeno Poročilo 3 s pomenljivim naslovom Resnica in sočutje. To poročilo je ob sodelovanju še drugih strokovnjakov uredil Jože Dežman. Zločinska dejanja, ki so v Poročilih argumentirana s slikovnimi dokazi, so me pretresla do najsilnejših globin duše in srca. Takoj mi je prišla v zavest večno živa resnica, ki jo je zapisal F. M. Dostojevski v romanu Zločin in kazen. Preko glavne osebe – zločince Razkolnikova Dostojevski izpove, kako strašne posledice ima človeška »volja do moči«, če je sama sebi namen, če zavrže Boga in misli, da ji je potem vse dovoljeno.

V romanu najgenialnejšega ruskega dušeslovca hitro odkrijemo, kako se ima zločinec Razkolnikov za nadčloveka. Razkolnikov je postal suženj ideje o nadčloveku. Izvrši uboj starke, a tega nima za zločin, ampak samo za preizkus, ki mu navsezadnje odkrije lastno duševno praznino.

Podobno ugotavlja v Poročilu 3 Jože Dežman, ki razgalja »rdeče nadljude«. Na strani 47 je zapisal: »Rdeča Slovenija je imela totalitaren nadzor nad tabuizirano zgodovino titoističnega terorja ... Dokler bo 'rdeča' Slovenija prepričana o svoji večvrednosti, bo tako. Pogumni raziskovalec slovenske kalvarije, ki se je odvijala v titoističnih grobiščih, jasno ugotavlja: »Razbijanje ogledala obupanega titofiloma ne bo pomagalo. Kot predsednik Komisije Vlade RS za reševanje vprašanih prikritih grobišč in tudi kot raziskovalec sem precej pri-

pomogel k temu, da smo odkrili in potrdili elemente genocidnosti, zločinskosti proti človečnosti in drugih nezastarljivih zločinov titoizma. Množica dokazov, ki dokazujejo zločinsko odgovornost titoistične elite, kamor Mitja Ribičič vsekakor sodi, se nabira iz dneva v dan.« (Prim. Poročilo 3, Družina, Ljubljana 2011, str. 47).

Rakrano nečloveškega komunizma, ki ne pozna resnice in sočutja, je 24. 8. 2011 v govoru na slovesnosti ob vseevropskem dnevu spomina na žrtve vseh totalitarnih režimov na Ptujju odkrival akademik Jože Trontelj. Predsednik SAZU je posebej poudaril: »Desettisoči pobitih ... za vsako od teh danes brezimnih števil je bil tedaj živ človek, vsak s svojo zgodbo, domala vsak je imel svojo družino, svoj poklic, svojo nadarjenost, svoje mesto v družbi. Imel je svoje upanje in veselje, ljubezen in bojzani ... Oni, ki danes odobrava poboje, pozablja, da je tudi sam dedič materialne in duhovne kulture, ki jo je nekoč soustvarjala ta strahotno kaznovana množica Slovencev ...

Zločin je prizadel tudi nekateri od tistih, ki so ga zaukazali. Vem za intimno tožbo znanega revolucionarja, ki je imel hudo okrvavljene roke in je izpovedal: 'Vsako noč prihajajo ... Oni, ki sem jih dal pobiti ... Hudo je. Vsako noč mi prihajajo pred oči in me mučijo. Bojim se umreti. Čakajo me ...'«

Dr. Jože Trontelj opozarja še na eno hudodelstvo, ki ga lahko zagreši današnji rod Slovencev. To je nevarnost, da bi ta najbolj boleči in tragični del naše zgodovine izrinili iz naše zavesti. Sedanji rod Slovencev ne sme brezčutno preslišati zadnjega, kot je rekel pesnik, presunljivega krika mrtvih iz sveže odkritih desetletja zamolčanih grobišč ... Ta brezčutnost je čustvena pohaba, nezaslužena kazen, naložena našim otrokom in prihodnjim rodovom Slovencev.

Ob sklepu govora na Ptujju je dr. Trontelj vsem Slovincem v

opomin dejal: »Iztrebljanje sočutja je bilo v vojnem in povojnem času prvi korak k zločinu. Ponovno odkrivanje, obnavljanje sočutja, bo korak v kesanje in odpuščanje« (prim. Poročilo 3, str. 9-12).

Jože Dežman, Mitja Ferenc, Pavel Jamnik in Marko Štrous so zaradi vpletenosti v odkrivanje »hudih jam« doživeli hude pritiske in prave ofenzive titofilov, ki se obupno bojijo resnice in branijo ostanke titoističnih tabujev. Toda Jože Dežman se v imenu vseh pogumnih raziskovalcev hudih jam na Slovenskem v Poročilu 3 neizprosno sprašuje: »Podobe hudega zla v Hudi jami so podobe, ki nam zastavljajo temeljno vprašanje za naš spraven referendum: ali ima kdorkoli v imenu katerihkoli ciljev pravice v miru ubijati vojne ujetnike in civiliste? Ali ima kdorkoli pravico, da po takem zločinu govori o osvoboditvi, bratstvu in enakosti? ... Ali ima kdo pravico, da pomorjene ljudi meče v jame in nanje meče smeti? Ali ni naša dolžnost, da Kras kot slovensko in svetovno dediščino človeštva očistimo sramote zločina in zasramovanja mrtvih?« (Prim. Poročilo 3, str. 36.)

V Hudi jami je bil izvršen velik zločin nad slovenskim narodom. Zločinec Razkolnikov se je v romanu Zločin in kazen po zločinu prijavil oblastem in sprejel kazen, ki jo je terjal pravičen zakon. Odšel je v Sibirijo, kjer je sprejel križ sedemletnega očiščevanja. Ob branju Svetega pisma je vstal iz duhovne smrti in doživel novo rojstvo. Vse je začel gledati v luči ljubezni in sočutja. Tudi iznad hudih jam Slovenije se bo umaknil Damoklejev meč, šele ko bodo šli slovenski razkolnikovi na križev pot duhovnega očiščevanja. Sprejeti bi morali kazen in pokoro. Potem bodo odrešeni zagledali resnico in bodo postali človeško sočutni.

*Maks Ipavec,
Begunje pri Cerknici*